

PRAZNICUL SFÂNTULUI IACOV FRATELE DOMNULUI LA PATRIARHIE

Luni, 23 octombrie / 5 noiembrie 2018, Patriarhia a prăznuit pomenirea Sfântului Iacov Fratele Domnului în Biserica ce îi poartă numele, care este situată între sediul Obștii Aghiotafite și Biserica Învierii și face legătura dintre ele prin interior.

Acest slăvit Sfânt este prăznuit de Biserică drept Frate al Domnului după trup, deoarece el a fost fiu după trup al lui Iosif logodnicul care, potrivit Legii, era considerat de către oameni tată al Domnului nostru Iisus Hristos și logodnic al Născătoarei de Dumnezeu.

Este prăznuit de asemenea și ca primul Episcop al Bisericii Ierusalimului și autor al unei epistole din Noul Testament, ca întâi-stătător al Sinodului din 49 d.Hr. și ca Drept ucis de către iudei deoarece Îl propovăduia pe Iisus ca Mesia.

Vecernia praznicului, seara, și Sfânta Liturghie, dimineața, au fost conduse de Preafericitul Părinte al nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului, având ca împreună-liturghisitori pe Preasfințitul Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Preasfințitul Arhiepiscop Filumen al Pellei și Preasfințitul Mitropolit Ioachim al Elenupolei, Ieromonahi Aghiotafiți, Preoți arabi, Parohul Bisericii – Părintele Farah Badur, Arhidiaconul Marcu și Diaconul Hader. Au fost de față Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Hristos Sofianopoulos, a cântat Protopsaltul Constantin Spiropoulos, și au participat numeroși credincioși.

După Sfânta Liturghie, Preafericitul, îmbrăcat cu toate veșmintele arhieresti, a urcat pe terasa Bisericii Sfântului Iacov și, însoțit de Părinții Aghiotafiți, a mers la Patriarhie trecând pe la poarta Mănăstirii și primind tradiționalul artos de binecuvântare din partea Monahiei

Serafima, responsabilă de brutăria Patriarhiei.

La Patriarhie a fost rostită o ectenie și Patriarhul a primit urările de „La mulți ani”. După ce a înmănat epitropilor cheia Bisericii, a rostit această predică în limba greacă:

„Dreptii vor moșteni pământul și vor locui în veacul veacului pe el” (Psalmul 36, 29), vestește Psalmistul.

Iubiți frați în Hristos,

Evlavioși creștini și pelerini,

Cu bucurie ne-am adunat astăzi în această Sfântă Biserică, ca să cinstim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic și Apostol Iacov Fratele Domnului și primul Ierarh al Bisericii Ierusalimului.

Sfântul Iacov, drept fiind, a fost numit moștenitor al sfântului pământ al Palestinei și veșnic locuitor al lui în veacul veacului, prin intermediul urmașilor lui, adică al Ierarhilor Bisericii Ierusalimului (Episcopi și Patriarhi).

Slujirea sa apostolică, ca prim Ierarh al Bisericii Ierusalimului, dar și ca locuitor al Pământului Sfânt în veci, au fost pecetluite de sângele său mucenicesc vărsat pentru dragostea lui Hristos. Propovăduirea mântuitoare a credinței în Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul Iisus Hristos o mărturisește epistola sobornicească de Dumnezeu insuflată scrisă de Sfântul Iacov însuși. Învățătura cuprinsă în ea are drept izvor și punct central credința, ispitele și răbdarea.

„Mare bucurie să socotiți, frații mei, când cădeți în felurite ispite, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea” (Iacov 1, 2-3) spune Sfântul Iacov. Mai lămurit: „Vă veți bucura de aceste necazuri și ispite, când cunoașteți că a fi încercată credința voastră prin necazuri este ceva ce duce negreșit la răbdare statornică”.

Explicând aceste cuvinte, Sfântul Icumenie spune: „Nu este cu putință a ne învrednici de cununi, atât de cele lumești, cât și de cele de la Dumnezeu, fără încercări”. La aceasta îndeamnă și Înțelepciunea lui Sirah: „Fiule, când vrei să te apropii să slujești Domnului Dumnezeu, gătește-ți sufletul spre ispită” (Înțelepciunea lui Sirah 2, 1) și cuvintele

Domnului: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33) și: „Strâmtă și îngustă este calea care duce la viață” (Matei 7, 14).

Potrivit Sfântului Iacov, credința nu trebuie să se limiteze la „încercarea” acesteia, adică la necazuri și la răbdare, ci presupune și lucrarea faptelor bune, plăcute lui Dumnezeu: „Ce folos, frații mei, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască?” (Iacov 2, 14)

Comentând aceste cuvinte ale Sfântului Iacov, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Credința a numit-o faptă. Așadar, odată ce ai crezut, te-ai împodobit cu fapte. Nu este credința lipsită de fapte, ci în ea însăși este plină de fapte bune. Faptele sunt către oameni și de la oameni, dar credința este de la oameni către Dumnezeu. Credința trebuie să fie hrănită de fapte, dar mai înainte de fapte trebuie să ne îmbrăcăm în credință”.

Cu alte cuvinte, iubiții mei frați, faptele sunt cele care dau viață credinței. Și aceasta pentru că, așa cum trupul fără suflet este mort, așa și credința fără faptele virtuții nu este credință vie, ci moartă, așa cum învață Sfântul Iacov: „Precum trupul fără de suflet mort este, astfel și credința fără de fapte moartă este” (Iacov 2, 26).

Sfântul Iacov, care în întreaga sa epistolă sobornicească vorbește cu tărie și autoritate, era considerat stâlpul Bisericii, potrivit mărturiei Apostolului Pavel din Epistola sa către Galateni (Cf. Galateni 2, 9).

Fără îndoială, Iacov Fratele Domnului, rămâne „stâlpul” și „temelia” Bisericii, mai ales al celei a Ierusalimului, pentru că s-a făcut părtaș răstignirii lui Hristos, adică sângelui Său izbăvitor pe care a fost așezată temelia Bisericii.

Cu alte cuvinte, Sfântul Iacov constituie piatra de temelie a Continuității Apostolice întemeiate de Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, așa cum mărturisește și dumnezeiescul Pavel zicând: „A pus Dumnezeu în Biserică întâi Apostoli” (1 Corinteni 12, 28). Iar urmașii direcți ai acestor Apostoli sunt întâi-stătătorii Bisericilor noastre Ortodoxe din tot locul.

Aceasta înseamnă că „Continuitatea Apostolică” constituie garantul păstrării hotarelor naturale și duhovnicești înăuntrul cărora trăiește și există trupul tainic al lui Hristos, adică al Bisericii Lui. „Căci El este capul trupului, al Bisericii” (Coloseni 1, 18) propovăduiește Sfântul Pavel. „Suntem creștini adevărați”, spune Sfântul contemporan Porfirie, „când simțim adânc că suntem mădulare ale trupului tainic al lui Hristos, al Bisericii, într-o continuă relație de iubire. Când trăim uniți în Hristos, adică atunci când trăim unitatea în Biserica Sa, cu sentimentul că suntem unul. De aceea Hristos Se roagă Tatălui zicând: „ca să fie una” (Ioan 17, 11-12). Aceasta este cea mai mare profunzime, cel mai mare înțeles pe care îl are Biserica. Acolo se află taina: să se unească toți ca un singur om în Dumnezeu”.

Continuitatea Apostolică este vie prin Sfântul Duh care lucrează în jertfa cuvântătoare a Bisericii, adică în taina Sfintei Euharistii. De aceea Sfântul Iacov îi îndeamnă pe credincioși să se roage. „Rugați-vă unul pentru altul ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (Iacov 5, 16). Ca o dovadă a puterii rugăciunii spune: „Ilie era om cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă și nu a plouat pe pământ trei ani și șase luni” (Iacov 5, 17).

Noi care cinștim astăzi pomenirea Sfântului Iacov și ascultăm cuvintele lui: „Mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (Iacov 5, 16), să ne rugăm lui și, împreună cu iconograful, să zicem: „Legea vieții Bisericii lui Hristos tu ai pus, cu Duh de viață făcător, legea așezând și vestind. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de păcate să ne dăruiască și Bisericilor să trimită pacea Sa”. Amin.

Din partea Secretariatului General

<httpv://youtu.be/ck0w4fm47DY>